

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1099/2020
02.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник др Слободан Стојановић, адвокат из ..., против тужених Компаније „International CG“ ДП Београд у стечају, кога заступа пуномоћник Миливоје Судимац, адвокат из ..., Компаније „Generalexport“ ДП Београд у стечају, кога заступа пуномоћник Живка Спасић, адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог Компаније „International CG“ ДП Београд у стечају, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1447/19 од 20.06.2019. године, у седници одржаној 02.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог Компаније „International CG“ ДП Београд у стечају, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1447/19 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 13643/10 од 25.09.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 5.400 евра са законском затезном каматом од 30.05.2009. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као преурањен. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог Компаније „International CG“ ДП Београд у реструктурирању којим је тражио да се тужилац обавезе да му накнади трошкове спора. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог Компаније „Generalexport“ ДП Београд у реструктурирању којим је тражено да се тужилац обавезе да му накнади трошкове спора. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој Републици Србији накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6749/12 од 18.12.2012. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужених Компаније „International CG“ ДП Београд у стечају и Компаније „Generalexport“ и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова поступка по жалби.

Одлуком Уставног суда Републике Србије Уж 997/2013 од 30.12.2014. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено је да је наведеним пресудама повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено

одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништена је пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 6749/12 од 18.12.2012. године и одређено је да Апелациони суд у Београду донесе нову одлуку о жалби подносиоца изјављеној против првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду штете.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1447/19 од 20.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на тужену Републику Србију и ставу четвртог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и обавезани су тужени Компанија „International CG“ ДП Београд у стечају и Компанија „Generalexport“ ДП Београд у стечају да тужиоцу солидарно исплате износ од 5.400 евра са каматом по стопи Европске централне банке од 30.05.2009. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате, камату по стопи прописаној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на динарску противвредности износа главног дуга одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, потврђена су решења из ставова другог и трећег изреке првостепене пресуде, а жалбе тужених Компаније „International CG“ ДП Београд у стечају и Компаније „Generalexport“ ДП Београд у стечају одбијене су као неосноване. Ставом четвртим изреке, одбачена је жалба тужиоца изјављена против решења садржаних у ставовима другом и трећем изреке првостепене пресуде као недозвољена. Ставом петим изреке, обавезане су тужене Компанија „International CG“ ДП Београд у стечају и Компанија „Generalexport“ ДП Београд у стечају да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 246.200,00 динара. Ставом шестим изреке, одбијени су захтеви тужених Компаније „International CG“ ДП Београд у стечају и Компаније „Generalexport“ ДП Београд у стечају за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени Компанија „International CG“ ДП Београд у стечају благовремено је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) који се примењује у овом поступку на основу члана 506. став 1. ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 439. ЗПП-а („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Тужба у овом радном спору, ради исплате новчаног потраживања поднета је 19.10.2010. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 5.400 евра у динарској противвредности.

У конкретном случају не ради се о парници из радног спора у смислу члана 439. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није

заснивање, постојање или престанак радног односа, већ новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности спора.

По члану 506. став 1. (прелазне и завршне одредбе) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11) поступци започети пре ступања на снагу овог Закона, спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09). Међутим, према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона. Наведени Закон о изменама и допунама ЗПП-а („Службени гласник РС“, бр. 55/14) регулише одлучивање о ревизији против правноснажних одлука донетих у другом степену после 31.05.2014. године, када је овај Закон ступио на снагу само у погледу вредносног цензуса за дозвољеност ревизије, па како је у овом случају правноснажна другостепена пресуда донета 20.06.2019. године, после ступања на снагу наведених новела ЗПП-а, то се дозвољеност ревизије у погледу вредносног цензуса цени према наведеној одредби из члана 23. став 3. тог Закона, независно од времена покретања парничног поступка.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази цензус за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), јер се правило из новела тог закона (члан 23. став 3.) о дозвољености ревизије независно од времена покретања парничног поступка односи само на вредносни цензус.

На основу члана 404. ЗПП-а, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић